

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25281/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., са боравиштем у селу ..., Општина ..., чији је пуномоћник Предраг Поповић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Сузана Станојевић Митовић, адвокат из ..., ради деобе заједничке имовине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 852/24 од 18.09.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 852/24 од 18.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 852/24 од 18.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 7007/23 од 12.12.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено према туженом да је тужиља сувласник са уделом од 1/3 на породичној стамбеној згради која се налази у ..., у улици ... број ..., изграђена на кп. бр. .../..., уписана у ЛН бр. ... КО ..., као и сувласник са уделом од 1/3 на кп. бр. .../... у улици ... број ..., укупне површине 9 а 35 м², уписане у ЛН ... КО ... по основу стицања у брачној заједници са туженим и тужени дужан да призна и трпи да тужиља ово право упише у Катастар непокретности у Крагујевцу. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужиља тражила да се утврди да је сувласник на породичној стамбеној згради која се налази у ..., у улици ... број ..., изграђеној на кп. бр. .../..., уписана у ЛН бр. ... КО ..., као и сувласник са уделом од 1/3 на кп. бр. .../... у улици ... број ..., укупне површине 9 а 35 м², уписане у ЛН ... КО ... по основу стицања у брачној заједници са туженим за разлику од досуђеног удела од 1/3 до траженог удела од 1/2. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужиља по основу брачне тековине власник са уделом од 1/1 на покретним стварима ближе наведеним у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 208.379,16 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 852/24 од 18.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиле и туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана. Тужила у ревизији није пружила доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом тужиле се заправо оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање у погледу утврђене висине доприноса тужиле у стицању у брачној заједници са туженим, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради деобе заједничке имовине поднета је 03.11.2017. године, а утврђена вредност предмета спора на рочишту 25.04.2019. године износи 500.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**